

Основні функції як суспільної

Функції мови (від лат. function – виконання, здійснення) – це призначення, роль, завдання, що їх виконує мова в суспільному вжитку.

Охарактеризуємо основні функції мови.

Номінативна функція – це функція називання. Мовні одиниці, передусім слова, служать назвами предметів, процесів, якостей, кількостей, ознак тощо. Усе пізнане людиною з дитячих років одержує свою назву і тільки так існує у свідомості. Цей процес називається лінгвалізацією (омовленням) світу.

Комунікативна функція. Суть її полягає в тому, що мова використовується для комунікації – інформаційного зв'язку між членами суспільства (лат. communicatio – спілкування). Ця функція є надзвичайно важливою як для суспільства так і для мови: мова, якою не спілкуються, стає мертвою; народ, який втрачає свою мову, зникає.

Ідентифікаційна функція. Ідентифікація (від лат. identifico – ототожнюю) – уподібнення, установлення тотожності об'єктів на підставі тих чи інших ознак. Отже, за допомогою мови особливостей мовлення можна встановити, вирізнити, ідентифікувати одну особистість серед інших, тому що кожен з нас має свій «портрет», свій мовний «паспорт», у якому відображено всі параметри нашого Я – національно-етнічні, соціальні, культурні, духовні, вікові.

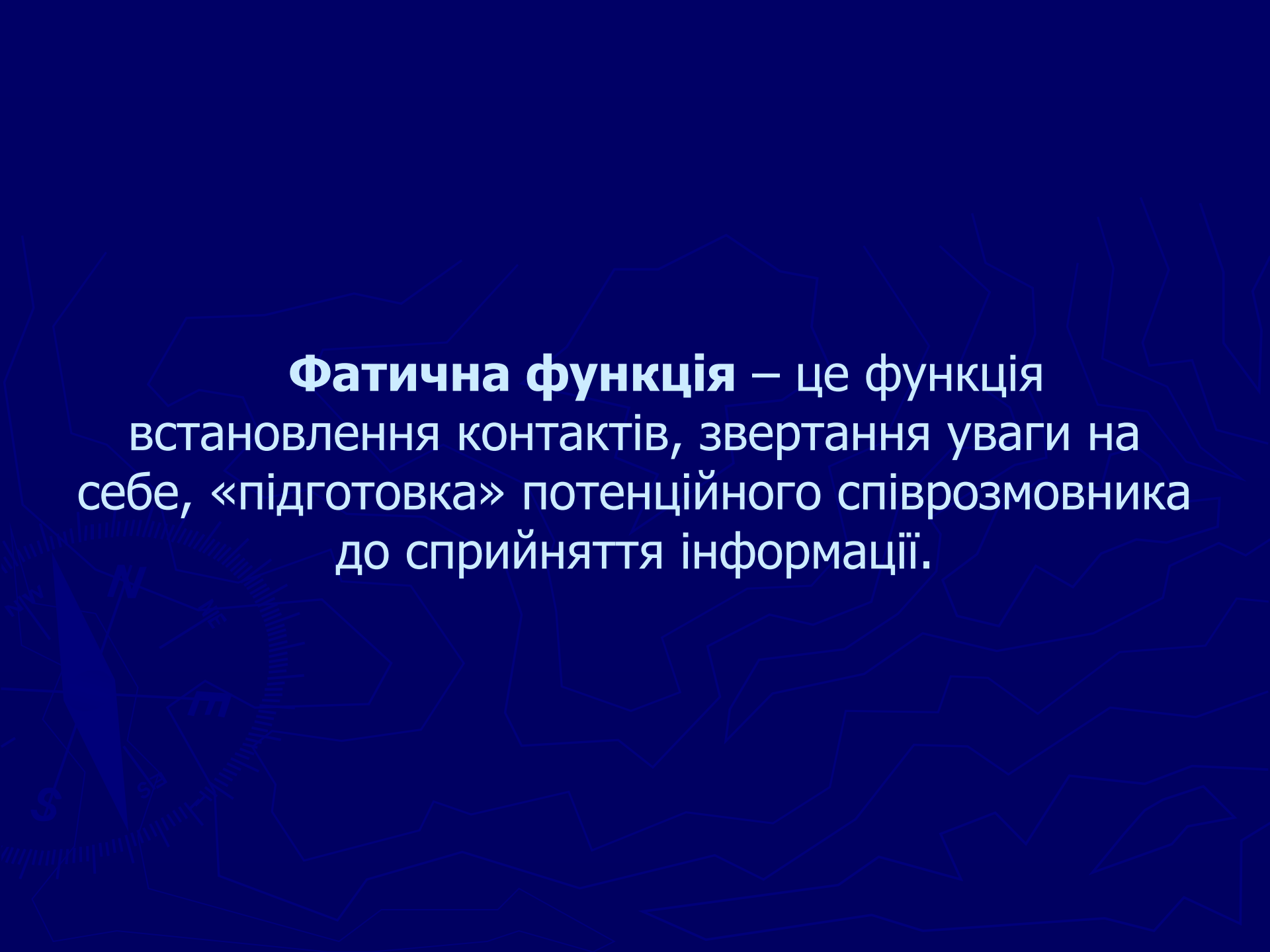
Експресивна функція. Вона полягає в тому, що мова є універсальним засобом вираження внутрішнього світу людини. Поки людина мовчить, вона залишається загадкою для оточуючих. Заговоривши ніби розкриває свій внутрішній світ. Учені зазначають, що саме мова дає можливість перетворювати внутрішнє, суб'єктивне в зовнішнє, об'єктивне, доступне для сприйняття. «Скажи що-небудь, щоб я тебе побачив», - стверджували мудреці античності .

Гносеологічна функція. За допомогою мови людина пізнає світ. На відміну від тварини, вона користується не тільки власним досвідом, але й тим, що пізнали до неї й попередники та сучасники . Людина ніколи не починає пізнавати світ з початку, з «нуля». Досвід суспільства закодований в мові, у її словникові, граматиці, а за наявності письма – також у вигляді текстів.

Мислетворча функція. Вона полягає в тому, що мова є засобом формування думки, оскільки людина мислить за допомогою мовних форм. Цю функцію деякі вчені називають функцією формування і формулювання думки. Вона може передавати комунікації, а може і відбуватись одночасно із спілкуванням, у процесі комунікації .

Естетична функція полягає в тому, що за допомогою мови людина може сприймати красу і передавати її іншим людям, бути творцем культурних цінностей. Мова є першоелементом культури. Завдяки мові з'явився фольклор, художня література, театр. За допомогою мови вони живуть донині і житимуть вічно. Кажуть, що все ґрунтується і оберігається навколо слова, мови в цілому. І це дає підстави стверджувати, що мова становить хребет культури, її храм.

Культуроносна функція. Мова – основа культури кожної нації, найбільший її скарб. Культура народу може розвиватись тільки мовою цього народу. Усім відомо, що пізнати інший народ ми можемо через вивчення його мови, бо культура кожного народу зафіксована у його мові. Ми, українці, засвоюємо культуру свого народу і передаємо духовні цінності від покоління до покоління за допомогою української мови. А коли пропагуємо свою мову у світі, то пропагуємо і власну культуру, й надбання, збагачуючи світову культуру.

The background of the slide is a dark blue color. In the bottom-left corner, there is a faint, light blue graphic of a compass rose with a map of Ukraine overlaid on it. The map shows the outline of the country. The text is centered on the slide in a white, sans-serif font.

Фатична функція – це функція встановлення контактів, звертання уваги на себе, «підготовка» потенційного співрозмовника до сприйняття інформації.

Волюнтативна функція – вираження волі щодо співрозмовника: вітання, прощання, прохання, вибачення, запрошення, порада, спонукання, заборона тощо.

Демонстративна функція – підкреслення, вираження за допомогою мови своєї етнічної, національної приналежності. Так, чеські студенти на вулицях колись німецькомовної Праги розмовляли голосно по-чеськи, демонструючи свою відданість національній мові. Таку ж позицію висловлював і Т.Г. Шевченко, заявляючи «вмію та не хочу» (щодо вживання російської мови).

дякую всім за увагу!

